О місячний серпе на скрузі,
Що світиш на води пустельні,
Яке, срібносяйний, колишеться жниво
Сновидь під лагідним промінням твоїм?

Короткі зітхання потоків
І квітів, і листя спливають
Від лісу до моря; ні поклик, ні пісня —
Ніщо не порушить безмежних мовчань.

Коханням важкий і жагою,
Рід людський дрімота поймає...
Яке, срібносяйний, колишеться жниво
Сновидь під лагідним промінням твоїм?